

En korsfäst Messias – Guds visdom och kraft; 1 Kor 1-2; Jes 53

Den enda religion som är trovärdig efter Auschwitz, är tron på en Gud som själv var med där. Jag minns inte *vem* som sa de orden, men det ligger en stor sanning i dem. Den enda religion som är trovärdig i en värld som vår, är tron på en Gud som har sår! Finns inte den Guden, så finns ingen Gud som håller att tro på. Men om *den* Guden finns, så finns det hopp mitt i det svartaste mörkret... Om den *sårade* Guden finns - men *bara* då - finns det en grund till att tro på liv som övervinner mörker och död...

"Han var föraktad och övergiven av alla, en plågad man, van vid sjukdom, en som man vänder sig bort ifrån. Han var föraktad, utan värde i våra ögon.

Men det var våra sjukdomar han bar, våra plågor han led, när vi trodde att han blev straffad, slagen av Gud, förnedrad.

Han blev pinad för våra brott, sargad för våra synder, han tuktades för att vi skulle helas, hans sår gav oss bot.

Vi gick alla vilse som får, var och en tog sin egen väg, men Herren lät vår skuld drabba honom.

Han fann sig i lidandet, han öppnade inte sin mun.

Han var som lammet som leds till slakt eller tackan som är tyst när hon klipps, han öppnade inte sin mun...

Men Herren tog sig an den han sargat, botade den som gjort sig till ett skuldoffer...

Och Herrens vilja skall förverkligas genom honom...

Min tjänare, den rättfärdige, ger rättfärdighet åt många och bär deras skuld." (Jes 53:3-7, 10-11; '2000')

Jes 53... Runt 600 år f Kr blev den profetian om Herrens lidande tjänare nertecknad. Åtta kapitel längre fram i samma bok - eller bokrulle - hittar vi glädjebudet (evangeliet) om Messias (Herrens Smorde), som kommer med läkedom till de förkrossade och frihet till de fångna; Jes 61.

2600 år sen... Det är trots allt inte så länge sen, om man utgår från det perspektiv som finns i 1 Kor 2:7 - där Paulus skriver om *"Guds hemlighetsfulla vishet som var fördold men som redan före tidens början av Gud var bestämd att leda oss till härlighet"* ('2000'). Det Jesaja gör, när han profeterar om Herrens lidande tjänare - som visar sig vara identisk med Messias - det är att han gläntar på dörren till Guds fördolda vishet. Och Paulus är helt på samma linje - för lite tidigare i 1 Kor har han låtit oss veta, att Guds visdom och kraft är den korsfäste Messias, alltså Kristus (1:22-25).

Vad behövs för att lösa ett problem? Vad är det som behövs i låsta situationer, i en konflikt till exempel? Och i ett större perspektiv: Vad behövs för att ta hand om människans lidande och allt det onda i världen - det som *gör* ont och det som *är* ont? Ja, först av allt så krävs det att någon är klok nog att både ställa rätt diagnos och komma med rätt botemedel. Och det krävs någon med förmåga att göra de rätta sakerna. Det behövs alltså någon som både *förstår* och *förmår*. Med andra ord: det krävs visdom och kraft!

Människan har *sin* visdom och *sin* kraft. Vi har *våra* sätt att handskas med problemen. På världsarenan rådslår mäktiga herrar och damer med varandra. De analyserar situationen och sätter sen in sina resurser - det kan vara politiska, diplomatiska, militära, ekonomiska. På det personliga planet har vi också olika strategier för att komma tillrätta med våra problem. En del är bättre och en del sämre...

Men mitt i alla våra egna ansträngningar att finna lösningar - och på tvärs med mänsklig visdom och kraft - har Gud rest ett kors... Det står där som tecknet på Guds fördolda vishet,

som ett ständigt vittnesbörd om att Guds vägar är annorlunda än våra. Det står där som *"en stöttesten för judarna och en dårskap för hedningarna"* – för att nu ännu en gång använda ord från 1 Kor (1:23b). Förhånat och föraktat, så är detta kors Guds visdom och kraft. Det är *hans* botemedel för djupa grundskada som hela mänskligheten lider av.

När Gud ska råda bot på vår skada, så rådgör han inte med mänsklig visdom. Och *en* sak är säker: *Vi* hade aldrig tänkt ut en *sån* räddning – där Gud kommer i *svaghet* och den Helige dör mellan två förbrytare på en avskyvärd avrättningsplats. *Vi* hade aldrig tänkt ut en räddning där den Allsmäktige utblottar sig, där Skaparen hänger hjälplös mellan himmel och jord, utlämnad till människors grymhet och förakt...

När Gud botar mänsklighetens skada, så är det han själv som drabbas! Gud besegrar det onda, inte genom att demonstrera sin makt, men genom att själv besegras. Han helar vår trasighet genom att själv bli sårad. Han löser oss från skulden genom att ta den på sig själv. Inför sådan visdom förstummas mänsklig vishet...

I den stund då mörkrets makter tror sig ha krossat Jesus, då firar Gud sin största triumf! När Guds kärlek drivit honom in i den yttersta utblottelsen, just då avväpnas mörkrets makter! Och törnekronan som var menad som ett hån, blir en ärekrans på honom som ensam är värd att kallas kung: Istället för att som vissa mänskliga potentater offra sitt folk för egen ära och maktlystnad, var han villig att ta all världens synd och svek och smärta på sig! (Jmf Upp 5:9-12.) Han avväpnar upproret genom att ödmjuka sig. Han försonar vår skuld genom att själv gå in under den dom som hans rättfärdighet kräver. *Sådan* är Guds visdom och kraft, uppenbarad i korset. *Så* hanterar Gud mänsklighetens dilemma. På korset är han *samtidigt* både domaren och den dömda. Och detta är möjligt tack vare treenighetens mysterium: *"Gud var i Kristus och försonade världen med sig själv"* (2 Kor 5:19; grek).

På långfredagen visar Gud att han inte viker undan, varken för mänskligt lidande eller mänsklig ondskas, varken för det som gör ont eller det som är ont. *"I all deras plåga var han plågad"*, säger profeten Jesaja i kap 63 enligt en alternativ översättning (v 9). Det betyder inte att Gud är en hjälplös 'medlidare'. Tvärtom: hans svaghet är hans styrka och korset hans seger! (2 Kor 13:4; jmf Jes 53:1b: "Herrens arm".)

På korset gör Gud vårt öde till sitt. Han visar att han är Immanuel, Gud med oss – för att än en gång knyta an till profeten Jesaja (kap 7). Hur långt ner i mörkret jag än kommer, har Gud varit där före mig. Han har varit där, för att öppna vägen ut i ljuset. När mörkret faller över jorden och Jesus ropar i ångest, *"Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?"*, så är det inte bara ett eko av all mänsklig övergivenhet och förtvivlan. Det är samtidigt ett rop från tillvarons innersta, från Guds eget hjärta. För första - och enda - gången i evigheten finns ett avstånd mellan Fadern och Sonen. Ur det mörkret föds det rop som gör att muren mellan människa och Gud rämman. Det är det ropet som öppnar vägen till Faderns hjärta, också för mig! (Mark 15:33-38.)

Vid korset öppnas Guds hjärta. Det är där vi möter Faderns kärlek... Därifrån strömmar liv och läkedom ut i trasiga hjärtan, ut i en sargad värld. Där föds hoppet om en upprättad skapelse... Tack vare Jes 53 finns Guds löften i kap 61 om *"den dag då han skall trösta alla som sörjer"* och låta *"rättfärdigheten spira... inför alla folk"* (v 2, 11; '2000').

Den enda religion som är trovärdig i en värld som vår, är tron på en Gud som har sår! Om *den* Guden finns, då finns det hopp... Till sist vill jag återge något som jag hörde i ett radio-program för ett antal år sen (2000). Det var Bengt Gustavsson, känd astrofysiker, som berättade om en upplevelse han hade strax innan han blev kristen. Bengt hade en vän med allvarliga alkoholproblem. En dag när vännen inte kommit till jobbet, går Bengt och

ytterligare en person hem till honom. Ingen öppnar, så de får be vicevärden om hjälp att komma in. Väl innanför dörren möts de av en fruktansvärd röra. Det är ostädat och igen-grott, med matrester och spyor på golvet. Och där på golvet ligger mannen, till synes död. Det är en vacker vårdag och solen lyser in genom de otvättade fönstren. Och medan han står där och tittar, ändras plötsligt bilden - och Bengt ser att det är *Kristus* som ligger där på golvet. Bengt, som inte alls är troende vid den tiden, blir mycket tagen. Han sjunker ner på golvet och blir sittande där en lång stund - bortkopplad, medan de andra ordnar med sjuktransport. Så småningom, på sjukhuset, kvicknar mannen till igen. Det här var en viktig händelse, som påverkade Bengt mycket djupt. Och det budskap som han uppfattade i det som hände var, att här ligger en människa och en Gud... Och detta *bär* människan...

Jesus finns med i våra liv - närmare än vi anar... Han har gjort vårt öde till sitt! Det yttersta beviset för detta är *korset!*

Inger Rosdahl, 10 04 02